

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **V. B.**, zast. Mgr. Jiřím Zájedou, advokátem, se sídlem Zahradnická 38, Blatná, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2022, č. j. 066637/2022/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2022, č. j. 52 A 4/2022-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Příbram ze dne 17. 6. 2021, č. j. MeUPB 60566/2021/Šn, sp. zn. DÚ/842/44466/2021/Šn, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Toho se žalobkyně dopustila tím, že dne 2. 4. 2021 v 14:38 na 52,5 km silnice č. I/4 jako řidička motorového vozidla za jízdy držela v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové či záznamové zařízení. Za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč společně s povinností uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Nadepsaným rozsudkem pak Krajský soud v Praze zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvedla, že krajský soud se nedostatečně vypořádal se žalobními námitkami ohledně zjištění skutkového stavu. Odkázal pouze na judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž by samotné námitky jakkoliv vyvracel. Provedené důkazy netvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací vedoucích k závěru, že se stěžovatelka přestupku dopustila. Správní orgány a následně i krajský soud dovodily vinu stěžovatelky pouze z výpovědí zasahujících policistů, které nelze automaticky považovat za

nestranné svědky. Výpovědi přitom nejsou podpořeny žádnými jinými důkazy (např. fotografií či videozáznamem), existují v nich rozpory ohledně vybavení služebního vozidla kamerovým systémem a existence kamerového záznamu. Správní orgány rezignovaly na zjištění skutkového stavu, když neprovedly vyšetřovací pokus navrhovaný stěžovatelkou ohledně skutečnosti, zda policisté mohli ze služebního vozidla vidět do nižšího vozidla stěžovatelky. Je vyloučeno, aby policista řídící vozidlo přestupek viděl, jeho výpověď je nevěrohodná a účelová. Námitkou stěžovatelky o tom, že nedává smysl, aby telefon držela pravou rukou u pravého ucha, když volnou pravou ruku potřebuje k řazení, se krajský soud blíže nezaobíral. Na základě nedostatečné důkazní situace plné logických rozporů a s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* nelze stěžovatelku shledat vinnou ze spáchání přestupku.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka pouze opakuje žalobní námitky, neuvádí žádné skutečnosti, které by o skutkových zjištěních vyvolaly důvodné pochybnosti. Otázka odpovědnosti za přestupky je dostatečně prejudikována, věc stěžovatelky nepřesahuje závěry judikatury a stěžovatelka netvrdí zásadní a intenzivní přesah vlastních zájmů.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Následně se soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již NSS zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu NSS posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci *mezinárodní ochrany*, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, což je i nyní projednávaná věc. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27). Ustanovení § 104a tak lze aplikovat i na nyní projednávanou věc.

[8] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto NSS i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Kasační stížnost tudíž NSS přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[9] V projednávané věci soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud napřed poznamenává, že stěžovatelka námitky týkající se neprovedení vyšetřovacího pokusu správním orgánem a na ni navazující argumentaci ohledně údajné nevěrohodnosti a účelovosti svědecké výpovědi nstržm. Vonáška a dále narušení věrohodnosti svědků z důvodu jejich odměňování za postih přestupků (pouze na úrovni zcela obecného a ničím nekonkretizovaného tvrzení) neuplatnila v řízení před krajským soudem, ačkoli jí v tom nic nebránilo. Takový důvod kasační stížnosti je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustný, a Nejvyšší správní soud se jím proto nemohl zabývat.

[11] Dále stěžovatelka namítá, že svědecké výpovědi policistů nelze považovat za dostatečné důkazy vedoucí k závěru, že se stěžovatelka přestupku dopustila. Judikatura Nejvyššího správního soudu se otázkou prokazování tohoto přestupku zabývala opakovaně. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Tyto obtížně zachytitelné přestupky často nejsou nijak zdokumentovány (např. fotografií či videozáznamem), přičemž dostatečný důkaz o jejich spáchání zpravidla představuje věrohodné svědectví policistů (např. rozsudky NSS ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 As 400/2017-25). Z tohoto důvodu je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek NSS 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Nedostatku nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 7 As 83/2010-63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016 -34, a ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[12] V projednávané věci ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by policisté měli vůči stěžovatelce postupovat šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že u přestupků, kde jsou jediným důkazem o jejich spáchání svědecké výpovědi policistů, je nutné klást vyšší důraz na věrohodnost těchto výpovědí a na jejich přesvědčivost. V případě stěžovatelky oba policisté shodně vypověděli, že stěžovatelku viděli, jak drží při řízení v pravé ruce telefon. Přestupek pozorovali při předjíždění z poměrně malé vzdálenosti, za stavu nesnížené viditelnosti skrz čiré boční okénko vozidla žalobkyně, po dostatečný čas pro vyhodnocení situace, přičemž roli nehrála ani odlišná výška vozidel. V podstatných částech jsou výpovědi policistů souladné, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod nevěrohodnosti svědků. Na věci nic nemění ani stěžovatelkou namítané rozpory ve svědeckých výpovědích policistů stran vybavení služebního vozidla kamerovým systémem a existencí kamerového záznamu. K rozporům ve svědeckých výpovědích policistů se dostatečně vyjádřil krajský soud v bodu 39 napadeného rozsudku, kdy odkázal na příhodnou judikaturu NSS. Nelze tedy přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že správní orgány a následně i krajský soud rozhodly za stavu

nedostatečné důkazní situace, když z provedených důkazů svědeckými výpověďmi policistů byl zjištěn skutkový stav dostatečně pro rozhodnutí o vině stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že se krajský soud nezabýval námitkou stěžovatelky, že nedává smysl, aby telefon držela pravou rukou u pravého ucha, když pravou ruku potřebuje k řazení. Krajský soud se k této námitce, byť velmi stručně, vyjádřil v bodu 40 napadeného rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (např. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, a ze dne 7. 12. 2021, č. j. 1 As 202/2019-52). Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že uvedená námitka stěžovatelky není důvodná, jelikož situace, kdy řidič drží telefon v pravé ruce v době, kdy nepotřebuje řadit rychlost, je zcela běžná.

[14] Nelze tedy přisvědčit ani námitce stěžovatelky týkající se nedostatečného vypořádání krajského soudu s žalobními námitkami. S ohledem na výše uvedenou judikaturu NSS lze konstatovat, že se krajský soud dostatečně v napadeném rozhodnutí zabýval veškerými námitkami stěžovatelky a svou argumentaci dostatečně odůvodnil relevantní judikaturou NSS.

[15] Lze tedy uzavřít, že krajský soud věc rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která není rozporná a není ji třeba překonat s ohledem na její nesprávnost. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné hrubé pochybení krajského soudu, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nelze tedy shledat, že by kasační stížnost podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu